

Vstávej

Václav Neckář

Vstávej, sluníčko stoupá
a svádí do kopce lézt,
vstávej a nebuď hloupá,
pojď, půjdem za záda měst.

Pojď bez pudru a haldy příčesů
a zalezeme někam do lesů.
Znáš jen z dávnověku trávu, písek
řeku, hory-doly, stráň.

Znáš jen z dávnověku
trávu, písek řeku,
tak už holka vstaň.

Vstávej, den už se pŕlí,
mrak číhá tam za rohem,
vstávej, přiměj se vůlí,
vem džínsy a rychle jdem.

Tam do domu, co postavěly sny,
a kde je sotva číslo popisní.
Lůžko z fůry sena, z bílý skály stěna, okna z kamenů.

Lůžko z fůry sena,
z bílý skály stěna,
tam tě zaženu.

Vstávej, venku se stmívá,
den říká: jdu pryč, good-bye,
úpím a děvče snívá
a žádá k snídani čaj.

Než přestane se rozespale třást
je půlnoc nebo aspoň jedenáct.
Ptám se dálky, zda-li údolí se halí pláštěm vodních par.

Ptám se dálky, zda-li
údolí se halí,
když nám zbyl jen bar.